

неговата белезнена амбиция — да няма друг равен на себе си владетел на Полуострова, помрачиха погледа му и му попречиха да има една ясна и вярна представа за истинското положение на нещата. Все пак съзнанието му за големия риск, на който излага съществуването на държавата и това на своя трон, който и без това след Междусъюзническата война бе силно разклатен, не го беше напуснало, и резултат на това, именно, негово съзнание бе и неговото колебание, което продължава до последния момент. Той имаше, наистина, голяма вяра в силата и непобедимостта на германското оръжие, но след германските неуспехи в първите дни на войната, тази негова вяра бе доста разколебана. Нему приписваха по онова време думите, че и Вилхелм ще има своя 16 юни. Двуличността на неговата официална политика през време на българския неутралитет, което двуличие във Франция не искаха да му простят, макар и да го познаваха добре и да знаеха, че то е една от съществените черти на характера на внука на Луи Филипа, не бе само израз на този негов характер; то бе и последица на това негово съмнение и колебание до намесата на България във войната. Така, например, когато в съглашенските държави достига слухът, че България се готви да сключи 500 милионен заем и че за тази цел е влезла в преговори с берлински банки, френският писател Joseph Reinach, който от дълги години се е намирал в близки приятелски връзки с Фердинанда, пише на последния за „скръбта, която последните известия причиняват на всички приятели на България и на нейния цар“. Писмото завършва с думите: „Ваше Величество, какво би казал дук д'Омал?“ На това писмо Фердинанд саморъчно отговаря: „Новините, за които ми пишете, ми са неизвестни. Каквито и да са те,